

על שיר הבשר

משה גוטמן - מפי אחד המחנכים

הלוך הלכתי לתומי במסדרון התלמוד-התורה שבו אני מלמד וכמעט שלא נצלו שתי אוזניי למשמע הכרזתו הצוהלת של ילד שעשועים, ילד יהודי אשר חן השראת השכינה עודו נסוך על פני התום והטוהר שלו, ואשר הוריו המסורים ומחנכיו המתמסרים משקיעים כוחות רבים בעיצוב נפשו ובמלאכת חינוכו.

כך הכריז הילד וקולו הולך מסוף ועד סופו: "מחר אבא שלי לוקח אותנו, את כל המשפחה שלנו, לעשות מנגל".

ואני, מחנכו של זה הילד, סומרתי למקומי בבהלה, כמו הושמו שתי אוזניי וגם ליבי השותת, על גחלי המנגל. השמוע שמעתי או חלום חלמתי ? !

תוך כדי סערת רוחי, אָמור אמרתי לנפשי, הרי לא נחשדו הוריו של הילד השמור דנן להלעיטו בבשר תאוה לתיאבון או להכעיס, ולהרעיל את נפשו ברעלי אווירת חול וחולין וחילוניות.

אלא מאי, מן הסתם, כהורים רבים טבעיים וטובים, חשים הוריו ברגשי אשמה טבעיים וקבועים על שאינם מספקים לילדיהם די 'בילויים ואטרקציות', ועל כן מוצא האב את עצמו מחויב על כורחו לארגן את כל המשפחה להתאספות משותפת סביב סיר הבשר פעפועי רטביו ובעבועי שומניו, כאשר הכול, מגדול ועד זאטוט, הומים ורועשים ורועדים סביב נתחי עוף ונתזי בקר, מיחלים ושוצפים, גועשים וכוספים ברגש להשחמתם ולריכוכם, וכל מאווייהם וחושיהם וריריהם מרותקים, בייחול משפחתי מלוכד מגועש ומגובש, למנת גשמיות צרופה ההופכת להיות משוש שאיפתם למשך שעות רבות, משוש חיי האב עטרת המשפחה, משוש חיי האם עקרת הבית, ותפארת שאיפת הילדים הרכים, הסופגים אל תודעתם את גודל שגב הרגע, אותו רגע רב-ייחול שבו יורד הבשר הצלוי מן הברזל ומן השיפוד, ויילעס במלתעות חשוקות, ויגיר רוטב כשרים עסיסי בין השיניים לחניכיים, ותבוא הנפש על סיפוקה בשעה טובה ודשנה.

*

@20 מה יעשה הבן!?

חושש אני להרוס את האידיליה המשפחתית המכונסת סביב אותו דגל של עוף או רגל של הודו או דבק של קבב, על כן אשאר בצד מבלי הפריע, ורק אעלה שלוש נקודות למחשבה, לדיון ולעיון, על שולחן ההורים החפצים בכל מאודם וכוחם בטובת בניהם ובנותיהם, ושואפים להצליח בחינוכם לטובה ולברכה.

ראשית, ההתמקדות הרגשית המלוכדת הרב-חושית בנתחי בשר למאכל ולעיסה. ההתעסקות הממושכת בהם ובטיבם, הדיונים הסוערים וההחלטות הנחשבות, הליכי הרכישה ותהליכי הנסיעה, הוצאות הכסף והקדשת הזמן, ההתמקמות הנפנוף המיוזע והגערות על הילדים לבל יהינו להפריע את הדלקת נרות המנגל, ויהיו בחינת לראותם בלבד כי הם עוד לא מוכנים, וההיטמעות במרחב האנושי הכללי העוטף את אזור המנגל, מרחב אנושי שאינו על טהרת הקודש אלא יותר בכיוון המתכוננת המקובלת על המשנה ליועזר^הש לממשלה, גב' זילבר, רודפת הציבור החרדי וגדריו המקודשים.

הגידו נא לי הורים מסורים ומתאמצים: מה קולט הילד? מה מפנים הילד? הרי אין כאן לא סעודת סיום, ולא פדיון הבן, ולא בר מצוה, ולא מלווה מלכה. יש כאן זלילה לשם זלילה, יש כאן סביאה לשם גרגרנות, יש כאן קידוש הבשר באשר הוא בשר וריתוק כל המשפחה אליו כאילו היה חפצא של מצוה ושיירי מזבח.

וליבי שותת אליכם ושואל אתכם: איך רוצים אתם ההורים אחר כך שילדיכם יתלהבו מענייני קודש וישתוקקו לדברי רוחניות, כאשר הרעלתם אותם בחדוות מנעמי הלשון וחשיבות בתסיסת המעיים? ! איך ינהו אחרי הטוב ואחרי היקר, כאשר הם רואים וחשים ומרגישים את חרדת הכבוד ההורית ואת דריכות המאמצים המגויסת סביב אותם נתחי בשר תאוה? ! כל המשפחה שרה שיר הלל לניחוחות הצלי ומזמור תודה לחריפות תבליניו והוא - הילד - אמור לשמוח למחרת ולמחרתיים בשמחת לימוד התורה והבנת הסוגיה? !

*

@10 לשמחה מה זו עושה!?

שנית, אשאל במטותא, הורים יקרים, מהי עילת היציאה דווקא ביום זה? לא החופש מן העבודה, לא מזג האוויר הנאה, לא הפסקת האש הזמנית, כי אם השפעה של החגיגה הסובבת סביב, חגיגתם של אנשים הרואים בהקמת המדינה משום ישועה או פדות או ראשית של משהו.

האמנם כן? האמנם הקמת המדינה היא בשבילנו סיבה לחגיגות? וחגיגות אוכל בפרט? הן כולנו יודעים אל נכון את רבבות אלפי הקרבנות הרבים, הן בגוף, ויותר מכך בנפש ובשרפת נשמה וגוף קיים, שגבו מעם ישראל הקמת וקיומה של המדינה הזאת, הכפרנית, המורדת במלכות שמיים, הבועטת בעיקרי הדת. המחנכת דבר יום ביומו מיליון ילדים יהודים שנשבו להשקפות כפירה, לחיי נבערות, ועוד יד ה'שע נטויה.

די לנו אם נביט אל חילולי השבת בפרהסיה ולהכעיס, אל פריצת כל גדרות הקדושה באשר הן, אל מגמת 'ככל העמים בית ישראל' הכובשת לה חלקים רחבים בכוח מוקדי הכוח ובתי המשפט המטמיעים במדינה את חוקות הגויים ואת שפלותם.

מה מקום לשמחה? מה מקום לחגיגה? מה מקום ליציאה לבילוי עם המוני הנבערים החוגגים את כיליונם הרוחני? האם זה המסר שאנו רוצים לשתול בתודעת הילדים, כי כמונו כמו שאר בני הציבור הכללי? כי שמחתם שמחתנו? כי חגם חגנו? השכינה הקדושה בגלות, השכינה הקדושה בוכה מרורים על נשמות ישראל היורדות לטיט היוון בחסות מוסדות האי-חינוך הכלליים וגישת ההפקרות של המדינה ורשויותיה - ואנו נחגוג? ואנו נצהל? ונצל?

*

@10 איה הלב היהודי!!

שלישית, אשאל ואצעק בקול ולא אחשה: האם אכן יכול ומסוגל אב יהודי לקחת את ילדיו לפיקניק ואת משפחתו למנגל בה בשעה שהורים יקרים עודם מצויים בעיצומם של ימי השבעה הכאובים על בנם הקדוש והמופלג הי"ד שנרצח על ידי בני עוולה בשל היותו יהודי? ריבונו של עולם, הורים יקרים, משפחה שלמה הוכתה במכת מוות. אברך יקר שביקרים נקטף על משמרתו. יתום בן שנה שלא יכיר את אביו. הורים שלא יבש מקור עיניהם. סבים שאינם יודעים את נפשם - ואתה, יהודי עטור זקן וענוד פאות מפנה עורף לזרזיפי דמעותיהם הרותחות ולחוד להב כאב לבבותיהם, והולך לארגן ולטלטל את ילדיך הצוהלים והרוננים לקול מצהלות?

איזו אטימות ! איזו אנוכיות ! איזו קהות חושים ! איזו התנכרות ואיזה ניכור !

ואחר כך עוד תצפו, הורים יקרים, שהילדים האלה, שחינכתם אותם לסגוד בשפתי-ריר-נוטף
לאסופת נתחי בשר, שחינכתם אותם להשתלב במרחב הכללי הכפרני החוגג את הבליז ורעות
רוחותיו, שחינכתם אותם לאדישות אטומה ומוחלטת לשכול יהודי - אתם תצפו שהם יגדלו עם
רגש חיובי כלשהו לכל דבר שבקדושה ? !

אל תחטאו באשליות.

אל תחטאו בילד.

#השנה - לא משחקים באש.#